

“Bonan posttagmezon, Hari,” diris Zomburdo.

Hari gapis al li. Tiam li memoris tion: “Sinjoro! La Ŝtono! Estis Ciuro! Li havas la Ŝtonon! Sinjoro, hastu —”

“Trankviliĝu, karulo, kelkaj novaĵoj mankas al vi,” diris Zomburdo. “Ciuro ne havas la Ŝtonon.”

“Do kiu havas ĝin? Sinjoro, mi —”

“Hari, bonvolu kvietiĝi, alie sinjorino Pomfrej forigos min.”

Hari glutis kaj rigardis ĉirkaŭ si. Li rekonis, ke li estas en la alo hospitala. Li kuŝis enlite inter blankaj tolaĵoj, kaj apud li staris tablo alte ŝargita per duona butikpleno da dolĉaĵoj.

“Jen signoj de bondeziroj fare de viaj amikoj kaj admirantoj,” diris Zomburdo ĝojbrilante. “Tio, kio okazis tie en la karceroj inter vi kaj profesoro Ciuro, estas gardata sekreto, do kompreneble la tuta lernejo scias tion. Mi supozas, ke viaj amikoj, la sinjoroj Fredo kaj Georgo Tordeli respondecas pri la neceseja sidejo, kiu alvenis. Evidente ili intencis amuzi vin per tio. Sinjorino Pomfrej, tamen, ne konsideris ĝin tute higiena, kaj konfiskis ĝin.”

“Kiel longe mi estas ĉi tie?”

“Je tri tagoj. Sinjoro Rejnaldo Tordeli kaj sinjorino Granĝer tre ĝoje ekscios, ke vi denove konscias, ili ege zorgas pri vi.”

“Sed sinjoro, la Ŝtono —”

“Mi kredas, ke vi ne lasos vin distriĝi. Do bone, teme de la Ŝtono. Profesoro Ciuro ne sukcesis preni ĝin de vi. Mi alvenis ĝustatempe por malebligi tion, kvankam vi sola agis tre brave, mi devas konfesi.”

“Vi alvenis? Vi ricevis la strigon de Hermiona?”

“Ni verŝajne preterpasis nin survoje. Kiam mi atingis Londonon, tuj evidentiĝis al mi, ke la ĝusta loko por mi estas tie, de kie mi ĵus veturis. Mi alvenis ĝustatempe por tiri Ciuron de vi —”

“Estis vi.”

“Mi timis, ke mi malfruis.”

“Vi ja preskaŭ malfruis, mi ne povus forteni lin de la Ŝtono multe plu —”

“Mi ne parolas pri la Ŝtono, karulo, sed pri vi — la penado al vi preskaŭ mortigis vin. Dum terura momento, mi timis, ke tio okazis. Teme de la Ŝtono, ĝi estas detruita.”

“Detruita?” diris Hari gape. “Sed pri via amiko — Nikolao Flamel —”

“Ho, vi scias pri Nikolao?” diris Zomburdo, kun evidenta ĝojo. “Vi ja traktis la aferon korekte, ĉu ne? Nu, Nikolao kaj mi pridiskutis iom, kaj konsentis, ke tio estus ĝuste.”

“Sed tio signifas, ke li kaj lia edzino mortos, ĉu ne?”